

Sygn. akt VIII Ka 948/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant Katarzyna Grecka

z udziałem prokuratora Elżbiety Korwell oraz M. C. z Urzędu Celnego w B., po rozpoznaniu w dniu 19.02.2015 r. sprawy R. B. oskarżonego o czyny z art. 91§1 k.k.s. w zb. z art. 65§1 k.k.s. w zb. z art. 54§3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. oraz z art. 83§2 k.k.s. na skutek apelacji oskarżonego od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 8 października 2014 r. (sygn. akt XIII W 3866/14):

I Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że łagodzi orzeczoną wobec oskarżonego karę grzywny do 1.000-zł. (jednego tysiąca złotych).

II. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

R. B. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 05.04.2014 r. przechowywał w hali Galerii (...) przy ul. (...) w B. towar nieoznaczony znakami akcyzy, o którym wiedział, że został przywieziony na terytorium kraju zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci: 3 paczek papierosów marki (...) na którym ciążyą należności celne w kwocie – 2,00 zł oraz należności podatkowe w kwocie - 58,00 zł w tym podatek akcyzowy w kwocie - 46,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie – 12,00 zł tj. o wykroczenie skarbowe określone w art. 91§4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65§4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54§3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s.

2. w dniu 05.04.2014 r. w hali Galerii (...) przy ul. (...) w B. funkcjonariuszom celnym uprawnionym do przeprowadzenia czynności kontrolnych utrudnił wykonanie czynności służbowych poprzez nie okazanie dowodu tożsamości, używanie w stosunku do funkcjonariuszy słów powszechnie uznanych za wulgarne i obraźliwe oraz samowolne oddalenie się z miejsca kontroli, tj. o wykroczenie skarbowe określone w art. 83§2 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem zaocznym z dnia 08 października 2014 r. w sprawie o sygn. akt XIII W 3866/14 oskarżonego R. B. uznał za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów i za to na podstawie art. 91§4 i 1 kks w zb. z art. 65§4 i 1 kks w zb. z art. 54§3 i 1 kks w zw. z art. 7§1 k.k.s. oraz art. 83§2 k.k.s. skazał go, a na mocy art. 91§4 k.k.s. w zw. z art. 7§2 k.k.s. w zw. z art. 50§1 k.k.s. wymierzył mu karę 2.000 (dwóch tysięcy) złotych grzywny.

Na podstawie art. 49§1, 2 i 3 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 2 i 4 k.k.s. i art. 31§6 k.k.s. orzekł przepadek przedmiotów w postaci – wyrobów tytoniowych bez znaków skarbowych akcyzy szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 pod poz. 1 na karcie 23 akt sprawy, zarządzając ich zniszczenie.

Zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżony R. B. wnosząc o ponowne rozpoznanie sprawy. W treści apelacji zakwestionował ocenę zeznań funkcjonariuszy Urzędu Celnego i w efekcie oparte na w/w zeznaniach ustalenia faktyczne poczynione

przez Sąd Rejonowy. Jednocześnie nie zgodził się z wymiarem orzeczonej wobec niego kary grzywny w kwocie 2000 zł. wskazując, że jest ona ogromna, a nadto wyrokiem nakazowym został ukarany karą 250 zł. grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest zasadna o tyle, o ile zmierza do złagodzenia orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny.

Przede wszystkim – wbrew twierdzeniom apelującego – Sąd I instancji ustalenia faktyczne poczynił w oparciu o całokształt zgromadzonego oraz ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.), który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających z art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. Stanowisko swoje w sposób precyzyjny uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, sporządzonych zgodnie z wymogami, o jakich mowa w art. 424§1 i 2 k.p.k. W ocenie Sądu Okręgowego zaprezentowana przez Sąd I instancji ocena dowodów nie wykracza poza określone przepisem art. 7 k.p.k. granice sędziowskiej swobody ocen.

Podkreślić trzeba, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem sądowym zarzuty apelacyjne nie mogą sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84), lecz wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58). Zważywszy, iż apelujący ogranicza się przedstawienia własnej wersji zdarzeń, notabene sprzecznej z innymi dowodami oraz logiką i doświadczeniem życiowym, zbędnym jest odnoszenie się w szerszym zakresie do omawianej kategorii zarzutów. Tym bardziej, że okoliczności podnoszone w apelacji były już przedmiotem rozważań i oceny przez Sąd I instancji. W tym miejscu podkreślić jedynie należy, że nie budzi zastrzeżeń sądowa ocena zgromadzonych w sprawie dowodów, a w szczególności zeznania funkcjonariuszy Urzędu Celnego A. M. i M. P.. Świadkowie ci szczegółowo opisali okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzuconych mu czynów. Ich zeznania są spójne, logicznie oraz konsekwentnie i potwierdzają je inne dowody, w tym m.in. protokół przeszukania (k. 3-5) oraz protokół oględzin (k. 6 – 7).

Dodać trzeba, że wskazani wyżej świadkowie w czasie przedmiotowych zdarzeń pełnili obowiązki służbowe i brak jest podstaw do twierdzenia, że mieli interes w tym aby pomawiać oskarżonego o czyny, których oskarżony nie popełnił.

Z kolei argumenty apelującego, jakoby padł on ofiarą spisku ze strony w/w osób pozbawione są logiki.

Nie sposób natomiast nie zgodzić się z apelującym, że orzeczona wobec niego kara grzywny w wymiarze 2.000-zł. nosi cechy nadmiernej (rażącej) surowości (art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s.).

Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku Sąd I instancji orzekając kary grzywny wziął pod uwagę przede wszystkim rodzaj i stopień naruszenia przez oskarżonego ciężącego na nim obowiązku finansowego oraz okoliczności i warunki osobiste, w tym sposób życia przed popełnieniem obu czynów (m.in. karalność sądową za tego rodzaju przestępstwa i wykroczenia).

W ocenie Sądu Okręgowego wskazane wyżej okoliczności nie uzasadniają tak wysokiej kary. W realiach niniejszej sprawy rodzaj i stopień naruszenia przez oskarżonego ciężącego na nim obowiązku finansowego są minimalne, zważywszy że posiadał on 3 paczki papierosów na których ciążyła należność celne w kwocie 2,00-zł. oraz należności podatkowe w łącznej kwocie 58,00-zł.

Oskarżony R. B. jest (podobnie jak jego żona) osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku i utrzymuje się wyłącznie z zasiłku z opieki społecznej w wysokości 90-zł. Posiada wprawdzie wykształcenie zawodowe (z zawodu jest ślusarzem-spawaczem). Przy czym zbyt optymistycznie brzmi prognoza Sądu I instancji, zwłaszcza w realiach sytuacji na rynku pracy, że z pewnością jest w stanie (choćby pracami dorywczymi) uzyskać środki na sfinansowanie grzywny, zwłaszcza w wysokości 2.000-zł.

Faktem jest, że R. B. był kilkakrotnie karany za czyny z art. 91§1 k.k.s. w zb. z art. 65§1 k.k.s. w zb. z art. 54§3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s., a nadto dopuścił się czynu z art. 83§2 k.k.s. Niemniej jednak kara grzywny w kwocie 2.000-

zł. (na marginesie, jak słusznie zauważa apelujący ośmiokrotnie wyższa niż orzeczona wyrokiem nakazowym z dnia 7 sierpnia 2014 r., k. 43) znacznie wykracza poza stopień winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. Nadto jest ewidentnie nieadekwatna do jego warunków materialnych i możliwości finansowych. Dlatego należało ją znacznie złagodzić.

Zdaniem Sądu Okręgowego karą spełniającą wszystkie wskazane wyżej kryteria, a jednocześnie wymogi w zakresie prewencji, zwłaszcza szczególnej będzie kara 1.000-zł. grzywny.

Dlatego należało orzec, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, należało orzec, jak w pkt II sentencji niniejszego wyroku.

Na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, albowiem uiszczenie ich (ze wskazanych wyżej powodów) byłoby dla niego zbyt uciążliwe.